Ч. 292. Пятниця 13 січня 1905 (31 грудня 1904). Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложеним оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Дальші конференциї президента міністрів з парляментарними партиями. — Анґлія в Тибеті. — По капітуляциї Порт Артура. — З поля війни).

Президент міністрів др. Ґавч конферував онегди з д ром Еппінґером і маршалком Чехії кн. Юр. Лобковичем. В розмові з д ром Еппінґером заявив др. Ґавч, що бажає дуже ческо-німецкого зближеня, але не думає вступати на дорогу спільних конференций партий, бо то, як показала практика, не доводить до нічого. За то сподіває ся ліпшого успіху з безпосередних зносин з послами обох народностий. Ческого сойму не можна буде скликати в найблизшій будучности, бо тому станут на перешкоді наради парляменту. Др. Еппінґер заявив, що Німці перестануть тоді робити обструкцию в ческім соймі, коли на відворот Чехи перестануть робити обструкцию в парляменті і коли буде можна подумати о привернену палаті здібности до праці. З князем Лобковичем розмавляв др. Ґавч о відносинах в ческім соймі, о стані краєвих фінансів і о способах їх санациї.

Анґлія користаючи з теперішних клопотів Росиї, старає ся тепер як найбільше розширити і укріпити свій вплив в середній Азиї. Забезпечивши собі вплив і значінє в Тибеті, забрала ся тепер до Афґаністану і вислала туди своє посольство. В першім ряді розходить ся о то, щоби Анґлія мала в Кабули свого постійного посла а відтак о то, щоби граница межи Афґаністаном а Росиєю була більше обезпечена. Анґлійске посольство має старати ся також о то, щоби розміщене войска в місцях, що граничать з Росиєю, було переведене згідно з давнійше заключеним договором та щоби охорону границї межи Афґаністаном а Росиєю поручено одному з анґлійских офіцирів під верховним доглядом самого еміра. Дальше розходить ся о побудованє зелїзницї з Індиї аж до границї межи Афґаністаном а Росиєю і о навязане торговельних відносин. Емір знов жадає від британийского правительства: установленя афґаньского посольства в Анґлії, о що старав ся ще померший емір; збільшеня запомоги, яку дають Анґлійцї емірови до висоти 1,800.000 рупій річно; свободи в закупнї пушок для артилєриї і права навязуваня відносин з деякими поменшими державами в роді таких як Сербія і Болгария.

О виходї російскої залоги з Порт Артура доносять тепер: Войско виходило віддїлами по кілька сот людий, по можности в такім складі як давнїйше. На дворі був мороз, а сильний вітер доскулював добре бідним людем, що в драних мундурах мусїли йти на місце свого призначеня. Коли так вояки машерували в подертих і замащених болотом мундурах, без зброї, із позападаними та засумованими лицями можна їх було скорше уважати за якусь велику ватагу розбишаків, як за хоробрих оборонців кріпости. Офіцири лінієві машерували побіч свого войска з піднесеними головами, із шаблями при боцї та в довгих сїрих плащах. Они старали ся від часу до часу тихою командою удержати маршовий порядок в своїх рядах, але вояки не слухали того, ішли як би дуже утомлені, ледви сунули ногами і не держали кроку, а згорблені в двоє виглядали мов би якісь волоцюги. Японцї подавали відходячим пиво і цьґара і взагалі видко було, що межи побідженими а побідителями заводила ся щира дружба.

Тепер показує ся, що ґен. Штесель не знав нічого, що діє ся з армією Куропаткина і він був певний того, що она стоїть десь недалеко. Коли єму японьский капітан штабовий Цунода розповів і показав на карті, як стоять річи, махнув Штесель рукою і сказав: Ну, річ ясна, що мене туманили мої хіньскі шпігуни, котрі менї казали, що армія Куропаткина стоїть на 32 кільометри від Порт Артура. Они видко навіть не вийшли поза японьску лінію О балтийскій фльотї сказав Штесель,

27)

Российско-японьска війна від єї початку аж до битви під Ляояном.

(Написав К. Вербин).

(Дальше).

Коли Японцї в 1895 р. віддавали назад се місто, то матеріяльну вартість всїх недвижимостий в нїм, отже всїх будівель, служачих до укріпленя, варстатів і машин в арсеналї, відтак запасів сирого матеріялу пушок і т. д. оцїнювано на 85 мілїонів рублїв. В перших роках російскої посесиї видано на відбудову доків і гребель (молїв), на касарнї і бараки, на улїпшене арсеналу і добудови при нїм, на поглублене пристанї і вїзду до неї, на торпеди і міни, на улїпшене і збільшене кріпостної артилєриї, на будову зелїзницї і т. д. всего разом 800 мілїонів рублїв. Від 1897 р. видавано ще що року по 150 мілїонів рублїв на будову подальших фортів в ріжних сторонах півострова Квантун Загальну вартість того всего обчисляють длятого кругло на 2000 мілїонів рублїв. Річ очевидна, що при таких видатках не могла то бути посесия на 25 лїт, а хиба на вічні часи.

Виборовши собі дорогу через гори Нанкван, приступили тепер Японцї до облоги Порт Артура, а ґен Тоґо взяв ся блькувати цїле побереже. Першим наслїдком битви під Кінчав було, що Японцї без опору заняли були вже 29 мая місто Дальний. Залога російска, яка ще була в сїм місті, вийшла до Порт Артура, а всї урядники цивільні выїхали були вже давнїйше до Мукдена або таки до Росиї. Деякі важнїйші будинки Росияни самі або попалили або поушкоджували, а пристань під містом завалили затопленими кораблями; причаль однак була ще добра. Кажуть, що Росияни ще 26 мая вийшли були з міста, лишивши в нїм самих Хінців, а тоді випущені на волю злочинцї чи якісь розбишаки стали нападати на склепи і рабувати Місто горіло ще 28 мая. Остаточно прийшли Японцї і зробили в місті спокій і порядок.

Такий прийшов конець славі і гордости Росиї в сїм місті, котра побудувала єго, не питаючи, що нема жителїв для него і що то річ не конче певна, чи єї пановане в сих сторонах удержить ся, бо то прецї була лиш „посесия", хоч правда, що инакше понимана в Петербурзї, а инакше в Пекінї. Дволичність російскої полїтики пімстила ся таки на самій Росиї.

Занявши Дальний, почали Японцї зараз усувати в пристани коло него всякі перешкоди, головно же міни, які позакладали були Росияни, щоби тут можна було висаджувати не лиш войско, але головно і весь воєнний матеріял, потрібний особливо до облоги кріпости, а відтак почали й з сеї сторони добирати ся до кріпости тим певнїйше, коли під Такушаном почала виходити на беріг трета армія японьска під командою ґен. Нодзу. В першій хвили могло Японцям здавати ся, що они борзо упорають ся з сею кріпостию, як то було підчас хіньско-японьскої війни; але небавком показало ся, що то не так легка річ. Росияни, як вже сказано, зробили були з Порт Артура перворядну кріпость; на скалистих горах довкола міста переробили они були давні хіньскі форти і побудували богато нових. Вже по вибуху війни поробили они довкола кріпости, пересїчно на 10 кільометрів далеко від неї, цїлий ряд великих шанців, на котрих уставили батериї, а котрі творили так звану зовнїшну лінію оборонну. Она почина ла ся від рога Ляотешан, де єсть найвисша під Порт Артуром позиция, гора висока на 600 стіп понад уровенем моря. На сїй горі була також стация бездротного телєґрафу. Звідси ішли ті шанцї широким каблуком понад Голубиний залив і залив Люйзи, попри село Шушіїн і оселю Палїчван в тім місцї, де гостинець підходить до зелїзницї, коло площі, званої табором маринарки і кінчили ся аж поза селом Такушан (не місто над морем). Неприятель мусїв здобувати насамперед сю лінію укріплень, заким міг взяти ся до внутрішної лінії. Японцї в самих перших початках облоги переломили були сю лінію укріплень коло села Такушан, посунулись в сторону як табор маринарки і гадали, що будуть могли долиною, куди іде гостинець і пливе мала річка, дістати ся до середини кріпости, але тут сперли їх не лиш самі форти, але й міни, котрими була заложена цїла долина.

Внутрішну лінію укріплень творили насамперед великі форти, побудовані на високих горах на всході від міста, названих Драконовим хребтом. Гори ті суть скалисті і спадають від всходу дуже стрімко, так, що форти із сеї

що она тепер по упадку Порт Артура зовсім непотрібна.

З Чіфу доносять, що там сподівають ся якихсь воєнних операций над рікою Ляо. Кажуть, що Росияни не уважають західний беріг тої ріки за границю ворожого терену і посунуть ся мабуть аж до Каопанце при зелізници. Велику часть войска ґен. Ноґі вислано з великим поспіхом на північ від Ляояну. Вимарш настав так скоро, що люди навіть не мали часу скупати ся.

Новинки.

Львів дня 12-го січня 1905.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс старшого комісаря повітового, Ад. Пуницкого з Долини до Городенки і комісаря пов. Викт. Луцкого з Ропчиць до Богородчан.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала в народних школах: М. Райнольдівну і О. Кордубівну учительками в 6-кл. шк. жіночій в Бережанах, о. Анат. Чичиловича уч релігії в 5-кл. шк. муж. в Любачеві, Стеф. Нижанковску уч. 4-кл. шк. в Чижках; — Ігн. Бобанича в Синевідску нижнім і Петра Гнатика в Угерску учителями 2-кл. шкіл; Фр. Хоронжого і Й. Урбановичівну в Підлужи уч. 1-кл. шкіл; — перенесла в стан супочинку учительки: Ем. Карпиньску в Коломиї, Вікт. Шерфову в Лисци і Ст. Свищівску в Струтині вижнім.

— **Репертуар руского театру** у Львові в салі тов-а „Gwiazda" при улици Францішканьскій: Субота, 14/1 „Дзвони з Корневіль", оперета в 4 д. Плянкета. — Неділя, дня 15 січня, другий раз „Свати Мусія", водевіль в 3 д. Кропивницкого. — Второк, дня 17 січня. третий раз: „Професор Хитрий (Flachtsmann als Erzieher)", комедия в 3 д. О. Ернста, в перерібці з німецкого О. Левицкого.

— **Товариство домів** для бідного населеня утворило ся у Львові з цілию дати тому населеню можність мешкати в дешевих і гиґієнічних мешканях, а також утворити в кождім місті і місточку огнище товариского і культурного житя для бідних верств. Уділ виносить 100 К і може бути сплачений в місячних ратах по 8 К.

— **Сьвідоцтво редакторів.** Найвисший трибунал у Відни з нагоди одної специяльної справи рішив оногди, що редактори часописий обовязані безусловно складати зізнаня, отже не вільно їм закривати ся редакцийною тайною.

— **Нові церкви** після плянів п. Василя Нагірного наміряють будовати слідуючі громади: Опліцко, Вербяни, Тейсарів, Сіхів, Кліцко, Улично, Берлин, Долпотів, Конюхів (вже в будові), Гляньско, Вільшаниця к. Тисьмениці, Устиянова, Орховичі, Осташівці, Чесники, Сілець, Тростянці, Глубоке, Коростовичі, Тлусте, Руда, Витків новий і Люблинець новий.

— **Наглою смертию** помер вчера в бюрі комісарияту II дільниці у Львові 20-літний Берко Вінклер з Завадки, калуского повіта. Вінклер просив там, аби его відвезено на лічене до шпиталю. Комісарият відставив трупа до трупарні.

— **Замах на маршалка повітового.** З Золочева телеґрафують: Вчера рано о годині 9 маршалок повітовий п. Винк. Ґноиньский приїхав поїздом з Красного на засідане ради повітової. Коли входив до будинку ради повітової з валізкою в руці стрітив ся на сходах з дожидаючим его прибутя віддаленим із служби дозорцем дороговим Казимиром Ямрозиком з під Николаєва, котрий ударив его два рази гупим знарядом імовірно боксером в лице, а відтак утік. Завдані рани не суть небезпечні і не грозять житю. Поліция увязнила Ямрозика і віддала его судови, котрий велів замкнути его в арешті.

— **Найстарший злодій.** В Новім Йорці прихоплено на горячім учинку крадежи 104-літного старця, Юрия Валькера. Був він вже за крадіж караний безчисленні рази вязницею і тому приписує свою довговічність. Як бо сказав на поліциї, у вязниці має ся спокій, правильний спосіб житя і гиґієнічні устроєня, на які не стати бідолахів.

— **Жертви морозу.** В Бресчиї, в північній Італії, замерзли оногди на смерть два французскі монахи Траписти. О численних случаях смерти від морозу доносять також з Ішпанії.

— **Ціна поживи в Порт Артурі.** Перед самим початком переговорів між ґенералом Штеселем а ґен. Ноґі, ціни деяких артикулів поживи в Порт Артурі піднесли ся до неймовірної висоти. „Новое Время" подає слідуючий виказ: фунт воловини коштував 2 рублі, фунт конини 50 копійок, фунт песячого мяса 16 копійок, 100 яєць 160 рублів, а 1 індик 150 рублів.

— **Вибух динаміту.** Бурмістр з Іннервальден в кантоні Валліс, в Швайцарії, Зайлер, був при висаджуваню скал при будові дороги в горах. Коли динаміт з причини зимна не хотів експльодувати, взяв бурмістр один набій за примiром мінерів під плащ, аби его огріти. В наслідок неосторожного ударення динаміт експльодував і розірвав тіло бурмістра на кусники.

— **Краєве меліорацийне бюро** обходило на днях 25 ті роковини свого єствованя. За той час перевело бюро в области дрібних меліораций реґуляцию на просторі 855·8 клм., чим були осушені 29.529 морґів землі; осушено ровами або дренами 57.815 морґів; наводнене 6.928 морґів; реґуляцию і обвалованє на просторі 608·4 клм., чим осушено або охоронено від повений 185·079 морґів. Край видав за 25 літ на удержанє меліорацийного бюра і на переведені ним роботи 24,025.100 К.

— **Галичина в буджеті на рік 1905.** Державний буджет на 1905 рік містить в собі отсі позиції для Галичини: під загальним титулом субвенций і дотаций 55.000 К, на наукові потреби 32.000 К, на закупно реальностий для I. (рускої) і V. ґім. у Львові 200.000 К; на будову клініки і ізоляцийного будинку в Кракові 85.000 К; на потреби краківского університету 43.000 К; на купно реальности і перебудову політехніки у Львові 150.000 К; на адаптациї для неї 550.000 К; на закупно реальности для рільничих студий в Кракові 10.000 К; на будову V. ґімназиї у Львові 145.000 К; на клініки в Кракові 320.000 К; на клініки у Львові 110.000 К; на руску ґімназию в Коломиї 80.000 К.

— **З Тернополя пишуть:** Ґімнастичне Товариство „Сокіл" в Тернополи устроює в річницю свого заложеня дня 15 с. м. в сали „Міщаньского Братства" попис з отсею проґрамою: 1. Промова, 2. вправи образові учеників тов-а, 3. вправи членів булавами, 4. вправи членів на кони, 5. вправи пань лісками, 6. вправи членів на дручку, 7. будоване пірамід, 8. вправи сьвітляними булавами, 9. ігрища олімпійскі. — Музика войскова 55. п. п. Початок о 8-ій год. вечер. Ціни вступу: Крісла по 2, 1·50 і 1 К, партер 60 с, ґалерия 40 с, ученики, селяни і войскові платять половину.

— **В своїй хаті своя правда і сила і воля!** Родимці! І опять ми соколи галицкої Руси проси-

---

сторони зовсім неприступні. Найбільшим і найсильнійшим з тих фортів був форт, званий давнійше Петушан. (Хто має „Товариша", той знайде там той форт на карті, стор. 231, означений числом I). Другий найсильнійший був форт ч. II.; до них прилучали ся відтак ще девять дальших фортів, а всі разом тягнули ся 8 кільометрів далеко. Перший із згаданих фортів мав дві пушки 20-цм. калібру, вісім пушок 15-цм калібру, чотири гавбіци і кілька скорострільних пушок. Третий, найсильнійший в сім ряді форт ч. III. боронив зелізницю і гостинець. Він званий під назвою форту Ерлюнтшана, о котрий вела ся завзята борба і котрого занятє Японцями прискорило капітуляцию кріпости. Трохи дальше на північ від сего форту межи зелізницею а гостинцем були дві редути, одна знана під назвою редути Куропаткіна, а друга редута водопроводна, звідки спроваджувано жерельну воду до міста. Ще дальше на північ від тих обох редут, недалеко т. зв. табору маринарки і місцевости Палічван єсть „вовчий горб". О сей горб в перших початках облоги вела ся завзята борба, а коли Японцям удало ся его занятий, они взяли також і обі редути і так дістали міскі водопроводи в свої руки. Форт ч. X., званий також „Кікваншаном", відограв підчас облоги попри „горб 203 метрів" найважнійшу ролю; але заким его Японці здобули, мусіли ще здобувати инший, положений напротив него, званий „Тункікваншан" або „всхідний Кікваншан".

На захід від редути Куропаткина єсть гора означена на декотрих картах числом 300 (стіп висоти); то „углова гора" а зараз понизше неї єсть „горб 203 метрів", котрий як вже загально звістно, відограв найважнійшу ролю підчас облоги і став ся, так сказати би ключем до кріпости. Здобутє сего горба уважають фахові знатоки здаєсь зовсім справедливо за мірило здібностий обох головних командантів ворожих собі армій. Ґен. Ноґі пізнав ся на великім значіню сего горба і тому старав ся всіма силами дістати его в свої руки. Як би так само й ґен. Штесель зрозумів був добре ваґу сего горба, то повинен був боронити его всіма силами, а то він ще міг був зробити. Із сего горба видко як на долони цілу пристань а се дало Японцям можність порозбивати майже всі російскі кораблі воєнні, які там ще стояли. Із сего горба можна було також вигідно острілювати й деякі инші форти та до того ще й в найслабшім їх місци, бо від входової сторони.

Всі инші форти відограли вже меншу ролю. До сих належать головно західні форти, звані разом фортами Суншан і всхідні форти Драконового хребта. Перші з тих фортів положені близько Голубиного заливу і суть через то неприступні а для кораблів дуже небезпечні, другі стоять знов на так стрімких горах, що приступ до них вже задля самих природних обставин неможливий. Побережні форти і батерії на Золотій горі і на Тиґровім півострові сповняли лиш ту задачу, що держали здалека від побережа воєнні кораблі неприятеля. Всі тут наведені форти творили другу або головну лінію а поза ними були ще й форти третої лінії, до котрих належали форти знані під спільною назвою фортів Іцешан. На Порт Артурі сповнило ся то, що учить штука воєнна всіх часів і народів, а іменно, що нема такої кріпости на сьвіті, котра би не дала ся здобути а іменно тоді, коли в кріпости покаже ся брак муниції і поживи і коли хороба обезсилить і найзавзятійших борців.

---

18. Дальший похід Японців і положенє армії ґен. Куропаткина. — Битва під Вафанку і поражка ґен. Штакельберґа.

Поражка під Кінчав і занятє Дальнього а в слід за тим і облога Порт Артура зробили в Петербурзі та й в цілій Росиї дуже пригноблююче враженє. Ґен. Куропаткин видів добре, що зі своїми слабими силами не дасть ради аж тром японьским арміям, котрі сунулись що раз дальше в глубину Манджуриї. Чи то его була вина, що він зараз в самім початку, коли обняв команду сухопутної армії, не пішов дальше на полудне, лиш вибрав собі за стратеґічну лінію Хайчен-Ляоян-Мукден, чи тому станув на перешкоді все ще тоді всемогучий Алексієв, або чи тому противились в Петербурзі, годі нині знати — досить, що він нараз знайшов ся в такім положеню, що не міг виступати зачіпно, лиш мусів держати ся оборонно. Тимчасом армія ґен. Курокого посувала ся хоч поволи, але завзято дальше і лагодила ся вже форсувати гірскі переходи, щоби видобути ся в долину ріки Ляо. Армія Курокого творила праве крило, армія ґен. Оку ліве крило, а середину між ними мала держати армія ґен. Нодзу.

Коли вже була певна річ, що Японці лагодять ся до облоги Порт Артура, рішив ся ґен. Куропаткин против своєї волі і під впливом, як здає ся, Алексієва і его петербургских приятелів, вислати загроженій кріпости на поміч більший відділ войска під командою ґен. Штакельберґа. Кілько войска мав під ту пору ґен. Куропаткин, годі знати, але кажуть, що не більше як 100.000 мужа; з того мусів він відступити якусь часть ґен. Штакельберґови, а той прибравши собі ще то войско, що стоя-

мо Вас, любі Родимцї, о поміч в нашім розпочатім дїлї. Наші відзиви до складаня жертв на будову Сокільнї прогомонїли без великого успіху. Але ми пукаємо в третє до Вас. Поможіть нам здвигнути Сокільню! поможіть нам довершити сей храм, а станеєь він певно осередком орґанїзациї і народної служби. Про средства до здвигненя сокільскої сьвятинї Ви чуєте Родимцї що дня: се 10-короновi позички та льоси фантової льотериї. І вічно будуть ждати Вас ті самі поклики від Соколів: Набувайте позички! а Ви наші рускі Красавицї не забувайте про нашу фантову льотерию! Найже сей поклик не остане без успіху і нехай лепти Ваші вибудують дім не для нас а для Вас, бо ми нїчо инше як служба Ваша. Гаразд! — Старшина Тов-а ґімн. „Сокіл“ у Львові

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 12 сїчня. В кругах посольских сподївають ся, що скрайна лївиця нинї підчас першої промови президента палати, Думера, зробити демонстрацию против него.

Баку 12 сїчня. Послїдної ночи згоріло тут 11 веж над нафтовими закопами. Страйк триває дальше.

Петербург 12 сїчня. До „Руси“ доносять з Москви, що там наспїли слїдуючі вісти з Тифліса: Дня 7 с. м. зранено тяжко трома вистрілами з револьвера начальника стациї зелїзничої в Поти (кріпость і порт над Чорним Морем) іменем Боричевского, а дня 8 с. м. застрілено начальника стациї в Тауз Ґорлїньского.

Льондон 12 сїчня. До „Standard-a“ доносять з Токіо дня 11 с. м.: Заєдно надходять транспорти російских плїнників до Наґасакі. Ґенерали і адмірали, котрі не дали слова чести, будуть перевезені до Наґов. Вояки виглядають добре.

Петербург 12 сїчня. Корабель „Кострома“ добровольної фльоти буде перероблений на шпитальний корабель і поплиме з третою ескадрою.

Токіо 12 сїчня. Японьскі офіцири в Порті Артура, котрі взяли ся розслїджувати російскі кораблї, доносять ще о трох кружляках, о котрих доси нїчого не знало ся. Суть то „Ґіляк“, Розбойнїк“ і „Забіяка“. Они знаходять ся в західній пристанї і здає ся, що самі Росияни їх затопили. Дальше знайдено три торпедовцї так само затоплені і знищені; два инші лежали на 1000 метрів від них. Наконець знайдено ще дві спалені каноніпрки торпедові.

Суез 12 сїчня. Кружляки російскі „Олег“, „Ґзумруд“, „Ріон“ і „Днепр“ мають тут нинї прибути як також контрторпедовцї, котрі тепер знаходять ся в Ісмаілї.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видає для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ удїлів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „

ло коло Нючвану і Хайчена, вибрав ся в силї яких 24.000 мужа в похід на полудне. Щоби же не дати ся Японцям заскочити і щоби они не відтяли корпус ґен. Штакельберґа, переніс Куропаткин свою головну кватиру до Ляояну. Корпус ґен. Штакельберґа перейшов був ще під конець мая на полудне а его кінюота вже 30 мая стрітилась коло стациї Вафанку з японьским відділом в силї 8 компаний піхоти і 8 шкадрон кавалєриї з 4 мітралєзами. Прийшло до борби, котра закінчила ся щасливо для Японців. То була лиш борба передних сторожий.

Але Японцї не чекали, аж їх заскочать Росияни, лиш пустились в похід против армії ґен. Штакельберґа. Вже 12 червня пустились они під проводом ґен. Оку з Пуландяну і Вафандяну в похід против Росиян. В полудне того дня роздались перші вистріли, а около 2 години розтягнулись Японцї фронтом на 12 кільометрів довгим і заняли горби над рікою Таша. О 4-ій годині похід застановлено, а Росияни уступились в спокою Досьвіта дня 14 червня дві японьскі дивизиї пустились знову в похід і одна часть пішла долиною ріки і творила праве крило, друга часть, середина, ішла вздовж зелїзницї, а третя часть, що творила ліве крило, заняла позициї в передолинї коло Вафанку. Росияни побачивши таку перевагу, уступились на 6 кільометрів взад. О 3 годинї по полудни того дня розпочала артилєрия битву. Росияни мали 98 пушок і стріляли аж до пізного вечера; борба була завзята і скінчила ся, аж коли зробило ся зовсїм темно. Росияни остались були на своїх позициях. На другий день, дня 15 червня розпочали Росияни офензиву і хотїли обійти ліве крило Японців. Тимчасом Японцї дістали значну поміч, японьска кавалєрия обійшла праве крило Росиян і они дістались в два огнї та мусїли уступити ся. Японьска артилєрия почала засипувати Росиян таким градом шрапнелїв, що ті не могли устоятись і мусїли втїкати трома дорогами на північ. Страти Росиян були величезні. Підчас борби японьскі шрапнелї так були засипали третю і четверту батерию Росиян, що із 16 пушок 13 було зовсїм знищених і Росияни мусїли їх лишити. Страти в сїй битві були величезні: Росияни стратили 77 офіцирів і 1700 вояків, а 300 вояків дістало ся до неволї; крім того ще забрали Японцї 14 пушок і богато муниції. По японьскій сторонї було звиш 1000 людий убитих і ранених. До побіди причинила ся головно артилєрия.

Так отже освободженє Порт Артура від облоги не удало ся, а похід ґен. Штакельберґа навіс лиш російскій армії новий удар. Вину за то не приписувано в Росиї ґен. Куропаткінови, лиш посторонним впливам і самому ґенералови Штакельберґови, котрий з великими вигодами і в супроводї дам вибрав ся був в похід против сьмілого і вправного неприятеля. Російскі ґазети з великим озлобленєм розписували ся о тім, як сей ґенерал в часї найбільшої спеки, коли его вояки не могли знайти каплї води, щоби угасити спрагу, казав для прохолоди поливати бляшаний дах ваґона, в котрім мешкав, як его дами верхом на кони або в повозї їздили приглядати ся битві і т. п., а вже найбільше лютило всїх то, що коли по битві раненого офіцира хотїли примістити у ваґонї ґенерала, вояків, що его принесли, відправлено з тим, що тут не місце для ранених. — Се також одна із характеристик відносин в российскім войску.

(Конець буде).

Курс львівский.

Дня 11-ого сїчня 1905.	платять К. с.	жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	543·—	553 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	588·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	300·—	370· -
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%	101·30	102 —
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99 20	99 90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99 80	—·—
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ лїт.	99 80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99 20	99·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·70	100 40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$ %	101·50	102 20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·80	99 50
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·40	100 10
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	87·—	93·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53 50	55 50
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	29·—	30 —
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	65·—	69 —
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	20 80	21 80
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11 —
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·30	117·90
Доляр америк.	4·80	5· —

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).